

simptoma njenog revolta protiv Partije i svega što je ona propisivala, nešto što je na izvestan način bilo prirodno i zdravo, kao što konj kija kad naiđe na trulo seno. Bili su napustili čistinu i ponovo počeli lutati kroz šarenilo svetlosti i senke, zagrljeni oko struka kad god je staza bila dovoljno široka da idu uporedo. On primeti kako joj je struk daleko mekši sad kad na njemu nije bilo ešarpe. Govorili su šapatom. Izvan čistine, po Džulijinim rečima, najbolje je bilo ići tiho. Ubrzo stigoše do ivice šumarka. Ona ga zaustavi.

"Ne izlazi na otvoreno. Možda neko posmatra. Dok smo iza granja, sigurni smo."

Stajali su u senci leskovog žbunja. Sunce koje se cedilo kroz bezbrojno lišće bilo im je još uvek toplo na licu. Winston pogleda livadu na koju je šumarak izlazio i oseti čudan, spori šok prepoznavanja. Poznao ju je iz vida. Stara, popasena utrina po kojoj je vijugala stazica a ovde-onde videli su se krtičnjaci. U nazubljenoj živici na suprotnom kraju, brestove grane su se jedva primetno povijale na povetarcu, a lišće im se blago komešalo u gustim masama, kao ženska kosa. Mora biti da negde blizu, ali van vidnog polja, teče potok sa zelenim plićacima u kojima se igraju ribice!

"Nije li ovde negde u blizini potok?" prošaputa on.

"Jeste, na ivici one druge livade. Ima i riba, velikih. Možeš lepo da ih gledaš kako leže u plićacima u vrbaku i mašu repom."

"Pa to je skoro kao u Zlatnom kraju", promrmlja on.

"Šta?"

"Ništa. To je jedan predeo koji sam ponekad video u snu."

"Gledaj!" prošaputa Džulija.

Na jednoj grani, ni pet metara od njih i skoro u visini njihovih lica, beše sleteo drozd. Možda ih nije ni video. On je bio na suncu, oni u hladu. Raširi krila, ponovo ih pažljivo vrati na mesto, za trenutak saže glavu kao da čini počast suncu, a onda mu se iz grla izli bujica pesama. U popodnevnoj tišini pesma je odjekivala neobično glasno. Winston i Džulija su stajali pribijeni jedno uz drugo, začarani. Muzika je tekla dalje, minut za minutom, sa začuđujućim varijacijama, ne ponavljajući se ni jedan jedini put, kao da je ptica namerno isticala svoju virtuoznost. Ponekad bi prekinula pesmu na nekoliko sekundi, raširila i ponovo sklopila krila; zatim isturila svoje šarene grudi i ponovo zapevala punim grlom. Winston ju je posmatrao s nekim nejasnim osećanjem poštovanja. Za koga, za šta peva ta ptica?

Neposmatra je ni njen par, ni njen suparnik. Šta je navodi da sedi na ivici samotnog šumarka i toči svoju muziku u ništavilo? On se upita da li u blizini ipak nije sakriven kakav mikrofon.

On i Džulija su govorili samo tihim šapatom; mikrofon ne bi uhvatio njih, nego drozda.

Možda na drugom kraju žice sedi kakav sitan čovek nalik na bubašvabu i pažljivo sluša sluša to. Ali poplava muzike mu postepeno izbacila sve misaone kombinacije iz glave. Drozdova pesma kao da je bila tečnost koja se izlivala na njega i mešala sa suncem koje se probijalo kroz lišće. On prestade misliti samo je osećao. Devojčin struk koji je njegova ruka obuhvatala bio je topao i mek. On je okrete sebi, tako da su stajali grudi uz grudi; njeno telo kao da se ulivalo u njegovo. Kuda god polazio rukama, bilo je podatno kao voda. Usta im se sljubiše; to je sad bilo nešto sasvim različito od malopredašnjih oštih poljubaca. Kad su odmakli lica jedno od drugog, oboje uzdahnuše duboko. Ptica se poplaši i odlete lepećući krilima.

Winston prisloni usne na njeno uvo. "Sad", šapnu on.

"Nemoj ovde", odšaputa ona. "Hajdemo natrag u skrovište. Tamo je sigurnije."

Žurno, lomeći ovde-onde po koju grančicu, oni se uputiše krivudavim puteljkom do proplanka. Kad se nađoše u krugu mladih izdanaka, ona se okrete i sučeli se s njim. Oboje su disali burno, ali njoj se u uglovima usana ponovo beše pojavio osmeh. Jedan trenutak je stajala i posmatrala ga, a zatim se ne gledajući maši patent-zatvarača na svom kombinezonu.